

Bilag.

Finansministeriet. Kjøbenhavn, den 14de Februar 1898.

I Anledning af Udvalgets ærede Skrivelse af 4de dennes skal jeg herved fremsende den hoslagte hertil indkomne Henvendelse af 17de f. M. fra Prof. astronomiæ Thiele angaaende det Folketinget foreliggende Lovforslag om Bonus til de forsikrede i Statsanstalten for Livsforsikring, idet jeg skal udbede mig Skrivelsen tilbage sendt efter Afbenyttelsen.

Medens jeg ikke her skal komme nærmere ind paa en Gendrivelse af Professor Thieles Udtalelser i det hele, skal jeg dog ikke undlade at ledsage Fremsendelsen med et Par Bemærkninger:

Professor Thiele gaar ud fra, at alt, hvad Anstalten har i Behold ud over det Beløb, der maa antages at være nødvendigt til Fyldestgørelse af dens Forpligtelser, altsaa den Del af Risikoformuen, som overstiger den „fornødne Formue“, ikke tilhører Anstalten, men Staten. Dette er ikke rigtigt. Den af Statsanstalten opsamlede Formue tilhører Anstalten selv. Dette er klart udtrykt i Loven af 18de Juni 1870 § 1. Yderligere fremgaar dette Forhold af Lovens § 21, sidste Stykke, hvor der gives Regler for, under hvilke Forudsætninger en Del af de ældre Anstalters mulige Overskud kan overgaa til Statskassen. Ifølge Paragrafen kan dette kun ske ved Lov; og endog i det Tilfælde, at disse Anstalters Forpligtelser ere fuldt afviklede, kan Staten kun erhverve en Del af Anstalternes Overskud, medens Resten skal forblive som Reservecfond for den ny Anstalt. Statsanstalten ejer derfor i Virkeligheden den oplyste Formue, og Anstaltens Reservecfond er ikke at anse for en af Staten til dens Disposition stillet Garantikapital. Den er tværtimod tilvejebragt ved de af Interessenterne betalte Præmier, idet gunstige Forhold og Konjunkturer have frembragt den som Overskud ud over den fornødne Formue.

Efter § 21 i Loven af 1870 vil der kunne være Spørgsmaal om at overføre en Del af Overskuddet til Staten, men naar intet i saa Henseende bestemmes, vedbliver hele Formuen at være Anstaltens, og først, naar Anstalten ophører og den sidste Forpligtelse er afviklet, og der derefter bliver en Formuedel tilbage, først da tilfalder denne Staten.

Professor Thiele finder det forkasteligt at lade Renterne af Reservecfonden faa Indflydelse paa Bonusbeløbenes Størrelse. Denne Paastand misfender til en vis Grad det Gensidighedens Princip, hvorpaa al Livsforsikring er bygget. Gensidigheden er nemlig ikke blot til Stede mellem de i en vis Periode indtraadte ny forsikrede, men mellem disse og samtlige tidligere forsikrede i en uendelig Kæde, der ikke paa noget Punkt kan overføres. Professor Thiele vil kun lade dette gælde, for saa vidt angaar den Del af Formuen, der svarer til, hvad man betegner som den fornødne Formue. Det ses imidlertid ikke, med hvilken Ret han vil konstatere Resten, da de som Reservecfond henlagte Midler stamme fra den samme Kilde som de øvrige. Vilde man sige, at de i en vis Periode indtraadte Interessenter dog ikke kunne have noget retfærdigt Krav paa den Del af Overskuddet, som alene hidrører